

Sygn. akt VII Ua 9/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk (spr.)

Sędziowie: SO Renata Gąsior

SO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 kwietnia 2020 r. w Warszawie

sprawy E. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 grudnia 2019 roku sygn. akt VI U 45/19

1. oddala apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz E. R. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk SSO Dorota Michalska

Sygn. akt VII Ua 9/20

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 16 grudnia 2019 r. w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 13 grudnia 2018 nr (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej się E. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 15 października 2018 roku do 22 października 2018 roku, zaś w pkt 2 zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej się E. R. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że odwołująca się prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W..

Składki na ubezpieczenie społeczne odwołująca się opłacać winna do 10 dnia każdego miesiąca. Odwołująca się opłaciła następujące składki: 1.228,70 w dniu 11 lipca 2018 r., 1.228,70 zł w dniu 11 sierpnia 2018 r., 1.228,70 zł w dniu 8 września 2018 r. oraz kolejne kwoty 416,75 zł, 95,00 zł i 1.040,40 zł w dniu 8 września 2018 r., 1.228,70 zł w dniu 2 października 2018 r., 994,71 zł w dniu 13 listopada 2018 r., 1.228,70 zł w dniu 11 grudnia 2018r. Organ

rentowy poszczególne wpłaty rozliczył i zaksięgował według własnych wyliczeń, o czym odwołująca się nie została poinformowana.

W okresie od 15 października 2018 r. do 22 października 2018 r. odwołująca się przebywała na zwolnieniu lekarskim. Kwota uiszczona za miesiąc październik 2018 r. skorygowana została przez odwołującą się o okres kiedy przebywała na zwolnieniu lekarskim.

W dniu 8 sierpnia 2018 r. poinformowano odwołującą się, że na jej koncie ustalono niedopłatę w łącznej kwocie 1.228,70 zł (na ubezpieczenia społeczne 1.040,40 zł za grudzień 2015 r., lipiec 2016 r. czerwiec 2018 r - 1040,40 zł, ubezpieczenia zdrowotne - 408,75 zł za maj - czerwiec 2018 r. - 416,75 zł, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń pracowniczych - 92,82 zł za luty 2015, kwiecień 2015 r. sierpień 2015 r., wrzesień 2015 r., grudzień 2015 r., czerwiec 2018 r. - 95 zł. Jednocześnie wystawiono wezwanie do zapłaty kwoty łącznej w kwocie 1.575,97 zł w tym: 1074,40 zł

- 1074,40 zł należności na ubezpieczenie społeczne z tytułu składek o grudnia 2015 r. do czerwca 2018 r. (składka 1.040,40 zł i 34,00 zł odsetki)
- 408,75 zł należności na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu składek o grudnia 2015 r. do czerwca 2018 r.
- 92,82 zł należności na Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu składek o grudnia 2015 r. do czerwca 2018 r. (wezwanie - akta rentowe).

Odwołująca się pismem z dnia 12 września 2018 r. udzieliła odpowiedzi na ww. pismo - wskazując, że nie zgadza się z wyliczeniami. Jednocześnie odwołująca się uiszczyła kwotę zakreśloną w wezwaniu.

Tego samego dnia, tj. dniu 12 września 2018 r. złożyła o rozliczenie stanu konta za okresy składkowe od 2012 r. do września 2018 r., czy zostały opłacone i czy saldo konta jest uregulowane na dzień 12 września 2018 r. Na rozliczenie konta czeka się do 30 dni. Nikt nie kontaktował się z odwołującą się w sprawie rozliczenia konta.

Decyzją z dnia 13 grudnia 2018 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 października 2018 r. do 22 października 2018 r. W uzasadnieniu wskazał, że z danych zewidencjonowanych na koncie ZUS wynika, że w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu. W związku z powyższym nie przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego za wymieniony okres. Pouczono o prawie do wniesienia odwołania od decyzji.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie zeznań świadków: H. K. i J. M.. Zeznanie świadków Sąd uznał za wiarygodne, bowiem korespondowały z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd I instancji przechodząc do rozważań prawnych wskazał, że odwołanie jako uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy wskazywał, że organ rentowy odmówił odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 15 października 2018r. do 22 października 2018 r. Jako jedyną przyczynę decyzji odmownej podał okoliczność, że z danych zewidencjonowanych na koncie ZUS wynika, że w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu. Nie zawarł uzasadnienia prawnego, ani nie przytoczył okoliczności faktycznych na poparcie swojej decyzji.

Zgodnie z art 6 ust 1 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645, 1590) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Natomiast zgodnie art. 14 ust 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (DZ.U. z 2017 r. poz. 1368) dobrowolne ubezpieczenie chorobowe ustaje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie należnej składki za to ubezpieczenie lub opłacono składkę w niepełnej wysokości. W uzasadnionych przypadkach ZUS na wniosek ubezpieczonego może wyrazić zgodę na opłacenie składki po terminie.

Ze specyfiki spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wynika, iż kognicja sądu w danej sprawie zawsze wyznaczona jest zakresem rozpoznania zaskarżonej decyzji, gdyż sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Treść zaskarżonej decyzji określa zatem sądowi rozpoznającemu odwołanie zakres rozpoznania, tzw. granice rozpoznania. Zasadą jest zatem, że sąd ocenia legalność decyzji ZUS według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Ma to istotne znaczenie praktyczne. Oznacza bowiem, że późniejsza zmiana stanu faktycznego lub prawnego nie jest podstawą do uznania decyzji ZUS za wadliwą i do jej zmiany.

Sąd Rejonowy podnosił, że jako jedyną przyczynę decyzji odmownej organ powołał ogólną przyczynę, że z danych zgromadzonych na koncie odwołującej się wynika, że w okresie niezdolności do pracy z powodu choroby odwołująca się nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu. Nie wskazał ani na okoliczność przekroczenia terminu w uiszczeniu składki, ani na opłacenie jej w zaniżonej wysokości. Nie powołał podstawy prawnej z której można by domniemywać podstaw wydanej decyzji - tj. np.: art. 14 ustawy systemowej.

Wszelkie okoliczności związane z rozliczeniami konta powołane zostały dopiero w odpowiedzi na odwołanie i w toku procesu. I tak organ rentowy przedstawił przed Sądem zestawienie złożonych deklaracji rozliczeniowych przez płatnika za okres od czerwca 2018 r. do października 2018 r. wraz z terminem wymagalności oraz pokrycie należnych składek. Organ wskazał, że składka za październik 2018 r. została opłacona po terminie w dniu 14 listopada 2018 r., a termin płatności był do dnia 13 listopada 2018 r. Wskazał ponadto, że składka uiszczona została w wysokości zaniżonej - co uzasadnił tym, że odwołująca się we wcześniejszym okresie prowadzonej działalności nie dokonywała wpłat zgodnie ze złożonymi dokumentami rozliczeniowymi, w związku z tym wpłaty dokonywane od 1 stycznia 2018 r. były dzielone proporcjonalnie na wszystkie rodzaje opłacanych składek na podstawie ich udziału w ostatniej deklaracji rozliczeniowej zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczenia składek. Podzieloną wpłatę rozliczano w pierwszej kolejności na najstarsze zaległości.

Sąd Rejonowy podzielił stanowisko odwołującej się, że nie miała ona świadomości tego typu rozliczeń prowadzonych na jej koncie, a wyliczyła składkę pomniejszając ją jedynie o czas niezdolności do pracy. Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd w dniu 12 września 2018r. odwołująca się, wykazując należytą dbałość o własne interesy, zwróciła się z wnioskiem o rozliczenie stanu konta za okresy składkowe od 2012 r. do września 2018 r., tj. czy zostały opłacone i czy saldo konta jest uregulowane na dzień 12 września 2018 r. Organ rentowy nie zajął stanowiska w sprawie i nie udzielił jej stosownej odpowiedzi, którą to okoliczność potwierdził pracownik ZUS - świadek J. M.. Organ rentowy nie złożył też dowodu, że takiej odpowiedzi udzielił odwołującej się. Miała ona zatem, zdaniem Sądu, prawo pozostawać w przekonaniu, że na jej koncie nie dzieje się nic niepokojącego i że po opłaceniu wezwania do zapłaty z dnia 8 sierpnia 2018 r. kwestia zaległości została uregulowana.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na kluczową zasadę pogłębiania zaufania uczestników postępowania do władzy publicznej wyrażoną w art. 8 § 1 i 2 k.p.a., zgodnie z którą organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania. Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. Skoro Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uzasadnił swojej decyzji, a jedynie powołał się bardzo ogólnikowo na dane zewidencjonowane na koncie, to okoliczności podnoszone w niniejszym postępowaniu, a mianowicie przekroczenie przez odwołującą się terminu do uiszczenia należnej składki lub jej uiszczenie w zaniżonej wysokości nie stanowiły przyczyny odmowy na dzień wydania decyzji podstawę odmowy zasiłku. Późniejsze wyliczenia ZUS w zakresie prawidłowości wysokości opłaconej składki pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście nie poinformowania

odwołującej się o danych zewidencjonowanych na jej koncie, tak by umożliwić jej poprawne naliczenie składek jak również rozbieżności w samych wyliczeniach ZUS.

W zakresie terminowości uiszczenia składki Sąd w pełni podzielił stanowisko odwołującej się. Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd odwołująca się opłaciła składkę za październik 2018 r. w dniu 13 listopada 2018 r., tj. w terminie. Na potwierdzenie ww. okoliczności przedłożyła listę transakcji, wskazując na datę 13 listopada jako datę obciążenia rachunku bankowego odwołującej się. Zgodnie natomiast z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 stycznia 2017 r. III AUa 748/16, powołanym przez odwołującą się, chwilą decydującą o tym czy składka została zapłacona w terminie jest chwila przyjęcia polecenia przelewu przez bank, a nie moment jego księgowania - uznawania rachunku wierzyciela kwotą określoną w poleceniu przelewu przez bank. Organ rentowy określając termin wpłaty nie uwzględnił, że dzień 10 listopada przypadła na sobotę, 11 listopada na niedzielę, a dzień 12 listopada 2018 r. był dniem wolnym od pracy - zgodnie z art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 7 listopada 2018 r. o ustanowieniu Święta Narodowego z okazji Setnej Rocznicy odzyskania Niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 2018 Poz. 2117) dzień 12 listopada 2018 r. ustanowiony został Świętem Narodowym z okazji Setnej Rocznicy Odzyskania Niepodległości RP i dniem wolnym od pracy. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 27 stycznia 2020 r. złożył apelację zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji i zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego, tj.:

1. art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U z 2019 r. poz. 645 ze zm., dalej ustawa zasiłkowa) polegające na niewłaściwym zastosowaniu poprzez przyznanie odwołującej E. R. prawa do zasiłku chorobowego w sytuacji kiedy, jako osoby podlegające dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu, nie podlegała temu ubezpieczeniu. Wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ składka na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za październik 2018 r. została dokonana po terminie, gdyż obciążenie rachunku bankowego płatnika składek nie nastąpiło 13 listopada 2018r., a 14 listopada 2018 r.;

2. art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 300 ze zm., dalej ustawa systemowa) polegające na niewłaściwym zastosowaniu i przyjęciu, że składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za październik 2018 r. zostały opłacone w terminie. Wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego obciążenie rachunku bankowego płatnika składek nie nastąpiło 13 listopada 2018r., a 14 listopada 2018 r.;

3. art. 60 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U. z 2019 r., poz. 900 ze zm.) w zw. z art. 31 ustawy systemowej polegające na niewłaściwym zastosowaniu i przyjęciu, że dzień obciążenia rachunku bankowego płatnik składek to 13 listopad 2018 r., w sytuacji kiedy faktycznie rachunek bankowy został obciążony w dniu 14 listopada 2018 r.

II. błąd w ustaleniach istotnych okoliczności faktycznych sprawy niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy tj. uznaniu, że obciążenie rachunku bankowego E. R. nastąpiło w dniu 13 listopada 2018 r., w sytuacji kiedy data obciążenia rachunku bankowego płatnika to 14 listopad 2018 r. Sąd I instancji ustalił, w oparciu o przedłożoną listę transakcji, że datą obciążenia rachunku odwołującej się jest dzień 13 listopada 2018r. Tymczasem jak wynika z przedmiotowej listy transakcji jako datę księgowania wskazano dzień 14 listopada 2018r. Ponadto zgodnie z harmonogramem przetwarzania przelewów krajowych w złotych (...) Bank (...), przelewy krajowe w złotych przesłane w dni robocze do godziny 14:30 księgowane są na rachunku nadawcy z datą dnia bieżącego, zatem przelewy przesłane po godzinie 14:30 księgowane są następnego dnia roboczego. Nadto z informacji z KSI ZUS wynika, że data obciążenia rachunku bankowego E. R. nastąpiła w dniu 14 listopada 2018 r.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania, zasądzenie od Odwołującej na rzecz Organu rentowego kosztów procesu według norm przepisanych oraz dopuszczeni dowodu z dokumentu w postaci wydruku o wpłacie na FUS za październik 2018 r. dokonanej przez E. R. (wydruk z systemu informatycznego

ZUS). Jednocześnie pełnomocnik organu wskazał, iż potrzeba powołania się na ten dowód nastąpiła dopiero na etapie postępowania apelacyjnego ponieważ Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że data obciążenia rachunku bankowego płatnika składek nastąpiła 13 listopada 2018 r.

W odpowiedzi na apelację z dnia 17 marca 2020 r. odwołująca się wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Odwołująca wносиła także o pominięcie dowodu z dokumentu załączonego w apelacji w postaci wydruku z dnia 16 stycznia 2020 r. jako spóźnionego i przedstawionego w niewłaściwej formie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. oraz właściwej oceny prawnej spornych okoliczności. Sąd ten prawidłowo ustalił, że składka na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za E. R. za miesiąc październik 2018 r. została uiszczona w ustawowym terminie. Wbrew zawartym w apelacji zarzutom, Sąd Rejonowy prawidłowo też zastosował przepisy prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 60 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa o systemie ubezpieczeń społecznych uznając, że ubezpieczonej przysługuje prawo do zasiłku chorobowego z uwagi na podleganie ubezpieczeniu, albowiem składka na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiąc październik 2018 r. została opłacona w terminie. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz argumentację Sądu pierwszej instancji. Podziela także zaprezentowane przez Sąd Rejonowy stanowisko, w którym Sąd tej przypomniał, że zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu. Granice rozpoznania w niniejszej sprawie wyznacza zatem treść i przedmiot zaskarżonej decyzji z dnia 13 grudnia 2018 r., a Sąd nie jest uprawniony do wykroczenia poza te granice. Zatem zasadnie Sąd I instancji uznał, iż skoro organ rentowy nie uzasadnił swojej decyzji, a jedynie powołał się bardzo ogólnikowo na dane zewidencjonowane na koncie, to okoliczności podnoszone w postępowaniu sądowym, tj. przekroczenie przez odwołującą się terminu do uiszczenia należnej składki lub jej uiszczenie w zaniżonej wysokości nie stanowiły przyczyny odmowy przyznania zasiłku na dzień wydania decyzji. Późniejsze wyciszenie ZUS w zakresie prawidłowości wysokości opłaconej składki pozostają zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza w kontekście braku poinformowania odwołującej się o danych zewidencjonowanych na jej koncie celem umożliwienia jej prawidłowego wyciszenia należnych składek.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie sprowadzała się do oceny, czy E. R. w okresie od 1 października 2018 r. podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy było natomiast uzależnione od oceny, czy skarżąca w terminie uiściła składkę na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za październik 2018 r.

Jak stanowi art. ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe, o których mowa w ust. 1, ustają od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie. W uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek ubezpieczonego, może wyrazić zgodę na opłacenie składki po terminie.

W tej materii należało powołać poglądy stawiane przez orzecznictwo. Dla ustalenia daty zapłaty składki znaczenie ma data obciążenia rachunku, a nie data wystawienia polecenia, jak również nie data zwiększenia kwoty na rachunku wierzyciela (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II UK 417/16). Tożsame stanowisko wynika również z orzeczeń Sądów Apelacyjnych, które wskazują, że dniem obciążenia rachunku bankowego jest dzień, w którym transakcja zlecona przez osobę ubezpieczoną została zaakceptowana przez bank, ponieważ już po dokonaniu

tej akceptacji wnioskujący nie dysponuje kwotą przedmiotowego przelewu. Bank wykonuje dyspozycję dłużnika w sposób przewidziany w umowie rachunku bankowego. Zatem dla banku otrzymanie polecenia przelewu oznacza konieczność dokonania dwóch czynności, a mianowicie w pierwszej kolejności obciążenie rachunku dającego zlecenie określoną kwotą, a następnie uznania tą kwotą rachunku wierzyciela. Wykonanie obu tych operacji finansowych przez bank,

w zależności od umowy rachunku bankowego, może nastąpić w dniu wydania polecenia przelewu, bądź też poprzez obciążenie rachunku dającego zlecenie w dniu złożenia polecenia, a uznanie rachunku wierzyciela następnego dnia. Wydanie dyspozycji w bankowości elektronicznej przelewu określonej kwoty na konto wierzyciela jest równoznaczne z obciążeniem rachunku dającego zlecenie w dniu wydania tej dyspozycji, oczywiście o ile na koncie dłużnika znajdowały się środki pozwalające na uznanie rachunku wierzyciela, co oznacza środki pozwalające na realizację przelewu. Skuteczne zlecenie płatnicze w systemie bankowości elektronicznej powoduje automatyczne zmniejszenie środków na koncie zleceniodawcy o kwotę określoną w tym zleceniu już w momencie przyjęcia polecenia przelewu przez bank (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa 579/18). Powyższe rozważania odnoszące się do definicji przelewu bankowego mogą prowadzić tylko do jednego wniosku, że prawidłowa wykładnia mającego zastosowanie w sprawie przepisu art. 60 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej pozwala na stwierdzenie, że chwilą decydującą o tym, czy składka została zapłacona w terminie jest chwila przyjęcia polecenia przelewu przez bank, a nie moment jego księgowania - uznawania rachunku wierzyciela kwotą określoną w poleceniu przelewu (wyrok Sądu Apelacyjnego

w Łodzi z dnia 19 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1290/15).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że chwilą decydującą o tym, czy odwołujący opłacił w terminie składki, jest przyjęcie polecenia przelewu przez bank.

Z przedstawionego materiału dowodowego wynikało, że ubezpieczona w przedmiotowej sprawie złożyła polecenie przelewu składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe na konto ZUS w dniu 13 listopada 2018 r., a obciążenie jej rachunku bankowego nastąpiło w tym samym dniu. Z wydruku potwierdzenia transakcji wynika, iż na rachunku bankowym znajdowały się środki pozwalające na uznanie rachunku wierzyciela, to jest środki pozwalające na realizację przelewu. Skuteczne zlecenie płatnicze w systemie bankowości elektronicznej powoduje automatyczne zmniejszenie środków na koncie zleceniodawcy o kwotę określoną w tym zleceniu już w momencie przyjęcia polecenia przelewu przez bank. Analogiczny pogląd wyraził także Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa 748/16, LEX nr 2265669 oraz Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 26 lutego 2016 r. w sprawie III AUa 825/15 LEX nr 2025600. Pogląd taki Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę w pełni aprobuje.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy zważył, że E. R. dokonała wpłaty składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiąc październik 2018 r. w ustawowym terminie. Nie doszło zatem do ustania dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego ubezpieczonej E. R. od 1 października 2018 r. na podstawie art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji, Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził, że ubezpieczonej przysługuje zasiłek chorobowy za okres od 15 października 2018 roku do 22 października 2018 r. Podniesione w apelacji zarzuty prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, art. 14 ust. 2 pkt 2, art. ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 60 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa należało uznać za chybione.

Końcowo, odnosząc się do wniosku apelującego zawartego w apelacji o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci wydruku o wpłacie na FUS za październik 2018 r., dokonanej przez ubezpieczoną (wydruk z systemu informatycznego ZUS, wskazać należy, że Sąd Odwoławczy może nie pomijać nowych faktów i dowodów zgłoszonych w apelacji, jeżeli o potrzebie ich powołania strona dowiedziała się z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Taka teza prezentowana jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 24 czerwca 2009 r., I CSK 447/08, LEX nr 584189; wyrok z dnia 15 marca 2011 r., I PK 183/10, LEX nr 884980). W tym kontekście podkreślić jednak należy, że choć potrzeba powołania nowych faktów i dowodów może wynikać z informacji uzyskanych przez stronę z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji, to nie chodzi tu jednak o sytuację, gdy Sąd ten uznał dowody przedstawione przez stronę za niewystarczające,

gdyż ryzyko niepowodzenia w tym zakresie, co do zasady, ponosi strona. Wskazać należy, iż w toku postępowania pierwszoinstancyjnego organ rentowy nie wnosił o uzupełnienie materiału dowodowego w zakresie wykazania kiedy doszło do obciążenia rachunku odwołującej, co ewentualnie mogłoby mieć znaczenie dla rozpoznania sprawy. Co więcej zgłoszony przez pełnomocnika organu rentowego dowód również tej okoliczności nie wykazuje, albowiem świadczy jedynie o tym kiedy składki zastały zaksięgowane na rachunku organu rentowego, a nie kiedy rachunek ubezpieczonej został obciążony. Przenosząc powyższe rozważania na okoliczności niniejszej sprawy wskazać należy, iż organ rentowy reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, dopiero na etapie postępowania apelacyjnego przedłożył dowód, który miałby uzasadniać tezę o uiszczeniu składek z uchybieniem terminu przez odwołującą. W ocenie Sądu Okręgowego już składając odpowiedź na odwołanie, organ rentowy winien dołączyć do niego wszelkie dowody, które jego stanowisko czyniły zasadnym. Z powyższych względów przedkładanie na etapie postępowania apelacyjnego dokumenty, które powinny być złożone przed Sądem I instancji, Sąd Okręgowy ocenił za spóźnione, a nadto jak już wcześniej wskazano dowód ten nie przyczyniłby się do wykazania, iż obciążenie rachunku bankowego płatnika składek nastąpiło z inną datą niż 13 listopada 2018 r.

W związku z tym, Sąd Odwoławczy, działając na podstawie art. 381 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., pominął dowód zgłoszony przez powoda w apelacji, dlatego nie stanowił on podstawy ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Odwoławczy, ani nie podlegał ocenie w zakresie rozważań prawnych.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego - punkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku zasądzając na rzecz organu rentowego kwoty po 120,00 złotych od M. S. i E. S. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej na podstawie § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Renata Gąsior SSO Marcin Graczyk SSO Dorota Michalska

KM